НАШОМУ ПІДШЕФНОМУ ЗАВОДОВІ — 25 РОКІВ!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

За педагогічні кадри

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ім. О. М. ГОРЬКОГО

8 ЛЮТОГО 1958 року СУБОТА

№ 3 (50)

Ціна 15 коп.

Директорові 1-го Київського авторемонтного заводу Г. П. ЧИКАЛОВУ.

Секретареві партбюро О. Ю. КРЮЧКОВУ.

Голові завкому М. Г. САМУСИКУ.

Секретареві комітету ЛКСМУ В. З. ЗЛАТОПОЛЬСЬКОМУ.

Від імені професорсько-викладовського складу, студентів та адміністративно-технічного персоналу Київського Державного Педагогічного Інституту ім. О. М. Горького щиро вітаємо колектив 1-го Київського авторемонтного заводу з славним ювілеєм — 25-річчям заводу.

Шлях, пройдений вами за 25 років,— це шлях напруженої творчої праці і виробничих перемог.

Напівкустарна майстерня, якою був завод чверть століття тому, завдяки самовідданій праці радянських людей, перетворилася в передове соціалістичне підприємство столиці України.

Героїчна праця багатьох робітників та інженерів заводу в роки Великої Вітчизняної війни була відзначена високими урядовими нагородами.

Про славні діла заводського колективу говорять численні премії, перехідні прапори, якими нагороджувався колектив заводу за випуск надпланової продукції.

Хай же досягнуті успіхи будуть стимулом до дальшого зростання, до зниження собівартості продукції.

Ми впевнені в тому, що згуртований колектив 1-го Київського авторемонтного заводу під керівництвом партійної організації впише ще не одну славну сторінку в літопис трудової слави радянського народу.

Бажаємо успіхів, друзі!

Дирекція, партбюро, профком, комітет ЛКСМУ КДПІ ім. О. М. Горького.

Славний ювілей

Г. ЧИКАЛОВ,
директор заводу.

25 років відділяють нас від того дня, коли на території 1-го Київського авторемонтного заводу було збудовано перший корпус площею в 2500 кв. м, призначений для організації підприємства. Це підприємство налічувало тоді всього 9 металоріжучих верстатів і 75 робітників.

Розвиток заводу можна розбити на кілька періодів.

На першому етапі, який охоплює 1932—1935 роки, капітальний ремонт автомобіля здійснювався бригадно-індивідуальним методом і зводився до розбору окремих вузлів, заміни деталей і наступного їх збирання. Всі роботи при цьому виконувалися найпримітивнішим способом.

Другий етап у розвитку заводу — з 1936 по 1941 рік — зв'язаний з частковою реконструкцією заводу і характеризується переходом на знеосібний ремонт автомобілів. У 1941 році завод уже являв собою досить оснащене ремонтне підприємство, яке давало 2700 капітально відремонтованих машин на рік.

Під час Вітчизняної війни окремі цехи заводу знаходились у прифронтовій зоні, де, переборюючи великі труднощі, поставляли продукцію для фронту.

У перші післявоєнні роки зусилля всього колективу були спрямовані на відбудову заводу, на ліквідацію наслідків фашистської окупації.

В останні роки, у зв'язку з проведеною реконструкцією, завод значно змінився. Були введені в дію оснащені сучасними транспортно-підйомними механізмами, металоріжучим і пресовим обладнанням цехи — механічний, розбірний, монтажний, моторний, автобусний, штампувальний, гальванічний, а також цех по виготовленню деталей. На заводі є конвейєри для складання автомобілів та двигунів. Введені в дію потокові лінії по литву дизельних поршнів, механічної обробки поршнів та гільз для двигунів автомобілів МАЗ-204 і ін.

Кілька років тому на заводі освоєно виготовлення надміцного магнієвого чавуну, з якого у нас відливаються найбільш важливі автомобільні деталі (ресорні кронштейни, дизельні поршні і ін.). На інших заводах ці деталі виготовляються з ковкого чавуну. Впроваджується у виробництво процес виготовлення ряду деталей з відходів капрону замість кольорових металів. Налагоджено виготовлення кузовів для автобусів марки ПАЗ-651. Зараз колектив заводу працює над створенням нової конструкції автобуса вагонного типу.

Перелічені заходи дали можливість довести випуск капітально відремонтованих автомобілів до 7450 на рік.

За дострокове виконання спецзавдань командування в роки Вітчизняної війни колективу заводу неодноразово присуджувався перехідний Червоний прапор Державного Комітету Оборони, а після війни — Ради Міністрів СРСР.

Передові методи праці, автоматизація виробничого процесу на заводі привертають увагу товаришів з інших підприємств.

До нас часто приїжджають представники з інших республік Радянського Союзу. Такі зустрічі (по обміну досвідом), безперечно, приносять багато користі.

У 1957 році у нас в гостях були працівники авторемонтної промисловості Чехословацької республіки.

Виконуючи історичні рішення XX з'їзду партії, ми накреслили конкретні завдання, виконання яких дасть можливість довести кількість капітально відремонтованих автомобілів до 10 000 на рік.

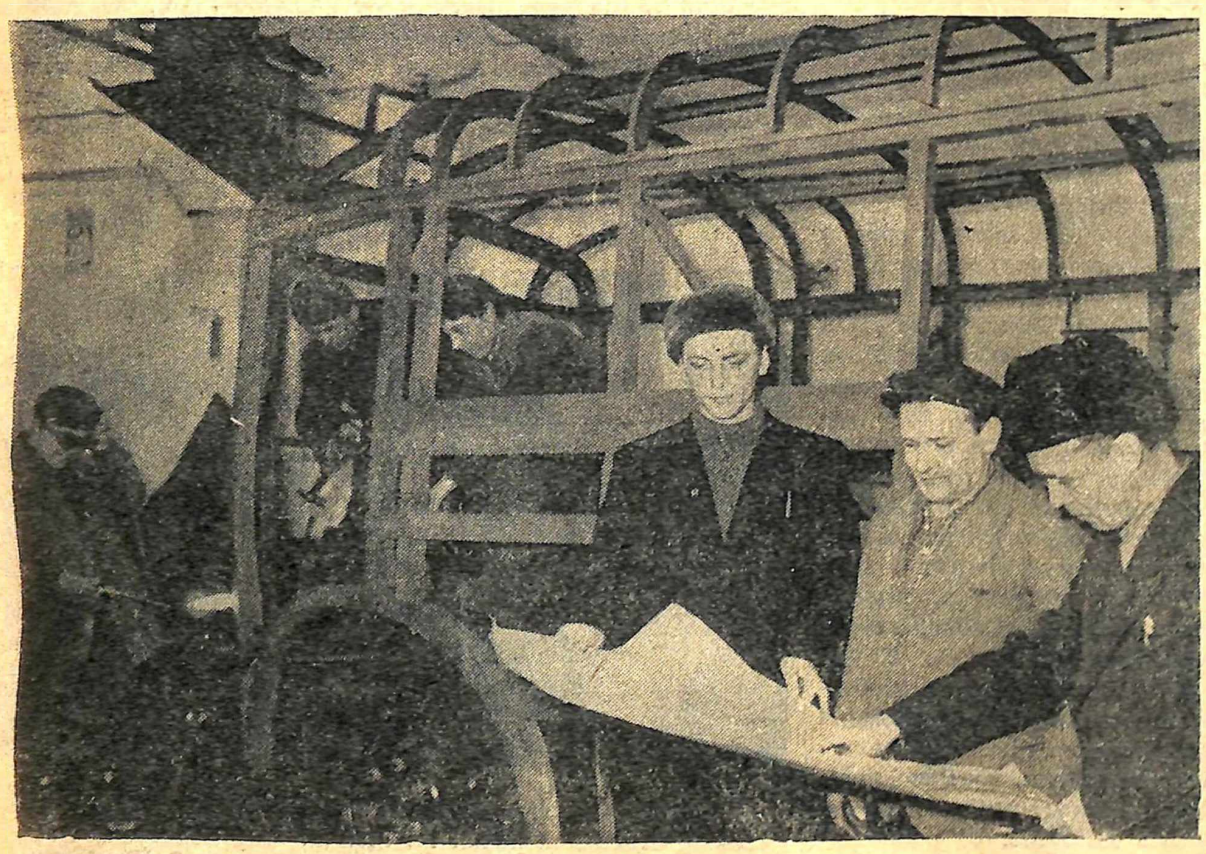

Колектив автобусного цеху освоїв новий автобус вагонного типу.
На фото (зліва направо): конструктор **Л. Мартинюк**, бригадир **В. Стаквель**, начальник цеху **Г. Нечаєв**. На другому плані — члени бригади **К. Єсман, Г. Хоменко** і **В. Лембарський** за роботою.
Фото М. Шуряка.

В авангарді — комуністи

Комуністи завжди в авангарді передовиків виробництва, вони показують зразки соціалістичного відношення до праці. Партійна організація 1-го Київського авторемонтного заводу за 25 років виховала багатьох комуністів і безпартійних передовиків виробництва, які беруть активну участь у громадському житті заводу.

Багато кадрових робітників, які працюють на заводі по 20 і більше років, прийшли на завод комсомольцями і виросли у зрілих комуністів — передовиків виробництва. Це перш за все кращий газозварник міста Києва т. Белько. Він працює на заводі 25 років. На заводі він вступив у ряди Комуністичної партії і з честю носить це високе звання.

Товариш Белько бере активну участь у громадському житті заводу: він секретар цехової партійної організації, член партбюро заводу, його обрано депутатом міської Ради депутатів трудящих.

У роки Великої Вітчизняної війни на завод прийшов працювати т. Нікітін.

За цей час він оволодів складною професією слюсаря по ремонту електроустаткування. Тут же, на заводі, він був прийнятий до лав комуністів.

Товариш Нікітін систематично виконує виробничі завдання на 250—300 процентів. Протягом кількох років т. Нікітіна обирають членом заводського комітету.

Партійна організація заводу виховала і таких комуністів, знавців своєї справи, як слюсар-електрик Прохоров, столяри Мамеченко, Тимченко, слюсарі Петровський, Розенцвіт, токар Симонов. Від комуністів не відстають і безпартійні передовики виробництва токар-раціоналізатор Грішанов, токарі Галієв, Додонов, Гребенчук і багато інших.

Добре працюють передовики виробництва молоді комуністи слюсар Козлов, слюсарі-електрики Лазаренко, Томашевський, електрик Уманець і багато інших.

Учнем прийшов на завод В. Мазниченко, а зараз він — начальник передового цеху по ремонту моторів.

Безпартійний М. Томілло теж раніше був учнем, а зараз виріс до начальника передового на заводі механічного цеху.

У минулому комсомольці, тт. Ройтман, Горін, Вернавська стали комуністами — командирами виробництва.

Партійна організація заводу широко підхопила і запровадила у життя почин М. Мамая. Ініціатором використання почину М. Мамая була партгрупа слюсарно-пригоночного цеху на чолі з парторгом т. Розенцвітом. Ряд комуністів і комсомольців узяли на себе конкретні соцзобов'язання за прикладом М. Мамая. Зараз партійна організація проводить велику підготовчу роботу до виборів у Верховну Раду СРСР, а також по перетворенню в життя рішень грудневого Пленуму ЦК КПРС про докорінне поліпшення роботи профспілкової організації.

Відмічаючи своє 25-річчя, партійна організація заводу повинна ширше розгорнути партійно-масову роботу і мобілізувати колектив заводу на дострокове виконання виробничого плану 1958 року.

О. КРЮЧКОВ,
секретар партбюро заводу.

Спеціальний номер, присвячений 25-річчю підшефного 1-го Київського авторемонтного заводу.

СЕРДЕЧНИЙ ПРИВІТ

Кадровий майстер заводу **Й. Баранчук** за роки роботи на заводі виростив багатьох передовиків виробництва.

Начальник передового на заводі механічного цеху виготовлення деталей **М. Томілло** підписує договір про соціалістичне змагання.

Досвідчений автоелектрик **Є. Головач** працює на заводі з 1931 р. Тов. Головач передав свій досвід багатьом молодим робітникам.

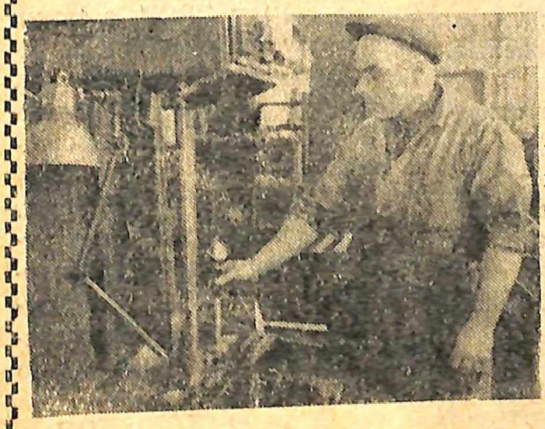

Кадровий слюсар-моторист заводу **К. Проценко**, який систематично виконує 2—3 змінних норми.

Фото **М. Шуряка.**

Наслідки творчої праці

Серед завдань, поставлених XX з'їздом КПРС, найбільш важливим є підвищення продуктивності праці на основі запровадження у виробництво нової техніки та передових методів праці. Велику роль у виконанні цих завдань відіграють новатори виробництва.

На заводі є немало активних раціоналізаторів. Досить сказати, що кожний восьмий робітник є раціоналізатором.

Тільки за останній, 1957 рік від раціоналізаторів виробництва надійшли 263 пропозиції, більша частина яких впроваджена у виробництво і дала економії понад 450 тис. карбованців. Завод по праву пишається такими раціоналізаторами, як Г. Гришанов, С. Нікітін, І. Прохоров, Ю. Подольський, І. Губка, С. Журавльов та багато інших.

Їх імена та досвід широко відомі за межами нашого заводу. Так, токар Г. Гришанов виготовив ряд швидкодіючих пристосувань, спеціальних комбінованих різців, які значно збільшили продуктивність праці.

Ряд раціоналізаторських пропозицій, що забезпечують підвищення якості продукції та зниження її собівартості, вніс М. Білан.

З 1931 року працює на заводі контрольний майстер автоелектроцеху Ю. Подольський. За 25 років він вніс чимало раціоналізаторських пропозицій, які дали заводу десятки тисяч карбованців економії. Сконструйований та виготовлений ним прилад для перевірки покажчика рівня бензину знайшов широке застосування на багатьох авторемонтних заводах України.

Велику роль відіграє масова організаційно-технічна робота, яка проводиться з раціоналізаторами. Центром цієї роботи є технічний кабінет заводу. Тут проводяться наради з раціоналізаторами, демонструються методи праці знатних новаторів, ведуться заняття по підвищенню кваліфікації робітників та інженерно-технічних працівників.

На цих нарадах перед робітниками заводу виступали відомі новатори: Г. Борткевич, В. Колесов, П. Биков, В. Семінський та інші. В свою чергу наші раціоналізатори виїжджали на інші заводи, де ділилися досвідом своєї роботи.

Успіхи, досягнуті колективом заводу за 25 років, є насамперед наслідком творчої праці наших раціоналізаторів, які внесли великий вклад у розвиток продуктивних сил заводу, передової техніки і технології.

Проте слід зазначити, що на заводі є багато ділянок, де раціоналізаторська думка слабо розвинута, хоч резерви там ще далеко не вичерпані; особливо це стосується таких цехів, як монтажний, кабінний, автобусний, моторний.

В цьому році партійній, комсомольській та профспілковій організаціям слід приділити ще більше уваги новаторам-раціоналізаторам і, розповсюджуючи їх досвід, домогтися того, щоб кожний робітник став раціоналізатором.

С. ВЕРНАВСЬКА,
старший технолог.

МОЛОДА ЗМІНА

Законною гордістю механічного цеху виготовлення деталей є молоде поповнення робітників, що прибуло на виробництво після закінчення ремісничих училищ, шкіл ФЗН та з загальноосвітньої середньої школи.

З пошаною говорять у цеху про штампувальника В. Медведського. Це справжній майстер своєї справи, передовик, що виконує виробничі завдання на 250—300 процентів. Йому завжди доручають виконання найскладніших замовлень, і завжди Василь з честю справляється з завданням.

Із школи ФЗН прийшов на завод Микола Стриж. День у день перевиконуючи виробничі завдання, він одночасно багато працює над підвищенням своєї кваліфікації; так, вже на заводі він освоїв роботу на верстатах різних призначень — зубофрезерному, шліфувальному, зубодовбальному.

Кваліфікований токар Микола Минько висунутий на посаду майстра зміни токарної дільниці. Роботу на заводі Микола успішно поєднує з навчанням: закінчивши вечірню середню школу, він вступив у КПІ, де зараз і навчається.

Комсорг цеху Іван Германчук теж користується пошаною серед своїх товаришів. Токар-раціоналізатор, він скрізь і в усьому намагається поліпшити якість продукції, не допустити браку. Після роботи його часто можна побачити в бібліотеці заводу: постійне ознайомлення з технічною літературою, з новими журналами не тільки розширює кругозір юнака, а й допомагає застосовувати досягнення науки й техніки безпосередньо на виробництві.

Слід зазначити, що виробничий колектив заводу одержав і одержує гідне поповнення нових спеціалістів, постійно вирощує ту молоду зміну, якій належить майбутнє.

М. ТОМІЛЛО,
начальник механічного цеху виготовлення деталей.

Комсомольці попереду

З почуттям законної гордості зустрічає молодь 25-річчя рідного заводу. Великий трудовий шлях пройдений нашим колективом, славні його виробничі успіхи. І в них, безперечно, є частка самовідданої праці комсомольців. У минулому невелика майстерня тепер перетворилася в один з провідних у країні авторемонтних заводів.

Постійно відчуваючи батьківське піклування і підтримку старшого покоління робітників, зокрема старшого майстра Й. Баранчука, майстрів Ю. Подольського, Г. Самійленка, токаря Г. Гришанова, молоді робітники відповідають на них трудовими подвигами. Всі вони виконують свої змінні завдання на 130—150 процентів. Десятки молодих робітників виконали план 1957 року до 40-річчя Жовтня.

Кращі комсомольці-виробничники: токар Іван Германчук, автоелектрик Леонід Ясинський є прикладом для заводської молоді. Вони не тільки добре працюють, а й беруть активну участь у громадському житті заводу.

Відмінно працює фрезерувальниця Іра Хоменко, яка прийшла на завод після закінчення середньої школи; вона — активна учасниця художньої самодіяльності.

Справжніми спеціалістами своєї справи є випускники ремісничого училища Петро Маринченко і Анатолій Охріменко. Петро продовжує свою освіту у вечірньому автодорожному технікумі. І не один він. Всі комсомольці, дбаючи про зростання продуктивності праці, систематично підвищують свою виробничу кваліфікацію, виступають з раціоналізаторськими пропозиціями. Так, за 1957 р. ними було подано біля 60 пропозицій, що дало економічний ефект в сумі понад 50 000 крб.

Без відриву від виробництва продовжують свою освіту у вузах і технікумах 25 комсомольців, а у вечірніх школах — 36, що складає більше половини комсомольської молоді заводу. Окремі товариші навчаються на підготовчих курсах при інститутах.

Зараз молоді виробничники підхопили патріотичний почин Миколи Мамая. Комсомольці-складачі Віктор Кравець і Анатолій Шляхтов зобов'язались щоденно встановлювати три кабіни замість двох. Автоелектрик Віталій Писанко тепер щоденно ремонтує зверх завдання три переривники-розподілювачі.

Так трудяться комсомольці заводу. Вони сповнені бажання разом з усім колективом достроково виконати план 1958 р. зустріти новими успіхами 40-річчя ВЛКСМ.

В. ЗЛАТОПОЛЬСЬКИЙ,
секретар комітету ЛКСМУ заводу.

За почином Миколи Мамая

Патріотичний почин Героя Соціалістичної Праці Миколи Мамая знайшов широку підтримку серед передовиків нашого заводу. Першою виступила бригада В. Щербанюка в слюсарно-комплектувальному цеху, взявши зобов'язання щоденно давати понад план по одному комплекту гідрогальм і бензопроводів, причому кожний другий понадплановий комплект випускати за рахунок зекономленого матеріалу. За прикладом бригади В. Щербанюка аналогічні зобов'язання взяв слюсар-складач В. Жуковський, який пообіцяв щоденно складати чотири машини замість трьох. Слюсарі-складачі комсомольці А. Шляхтов і В. Кравець зобов'язалися встановлювати три кабіни замість двох, а комсомолець В. Писанко взяв зобов'язання замість п'ятнадцяти складати в день вісімнадцять переривників-розподілювачів. Комуніст заводу С. Плясун зобов'язався щоденно збирати замість восьми комплектів дверей — дев'ять.

Можно було б навести ще чимало прикладів, як робітники нашого заводу, відгукнувшись на почин Миколи Мамая, взяли на себе підвищені конкретні зобов'язання по збільшенню виробничої продукції.

Ф. ТОРЧИНСЬКА,
економіст заводу.

Бригада слюсарно-комплектувального цеху першою на заводі підхопила почин М. Мамая.

На знімку (зліва направо): бригадир **В. Щербанюк**, члени бригади **С. Максименко** і **М. Розенцвіт**.

Фото **М. Шуряка.**

АВТОРЕМОНТНИКАМ!

ВЕТЕРАНИ ЗАВОДУ

Ми зустрілися з ними під час обідньої перерви. Їхні трудові біографії прості і благородні, як благородна їх праця. Це робітник-автоелектрик Євген Іванович Головач та слюсар моторного цеху Калістрат Титович Проценко. Обидва вони розповіли, що на заводі працюють по 27 років, і пояснили, що хоч заводу лише 25 років, але кадри для нього готувались ще тоді, коли він тільки будувався.

— Обидва ми, — говорить т. Проценко, — закінчили ФЗУ, і перша наша практика проходила в напівкустарних майстернях.

Обидва робітники захоплено розповідають про те, як виріс завод за 25 років.

Цифри — велика річ, і тому т. Головач звернувся саме до них, щоб показати успіхи заводу.

— Ремонт машин, — пригадує він, — провадився на початку існування заводу в індивідуальному порядку: група робітників протягом довгого часу ремонтувала одну автомашину. Місяць, а то півтора стояла машина на ремонті! А тепер через кожних 40 хвилин всходить машина, або 12—13 машин за восьмигодинну зміну.

— А які зміни в моторному цеху! — з гордістю говорить К. Проценко. — Ми тоді випускали 12—15 двигунів за місяць, а тепер за цей же час — близько семисот.

Великий шлях пройшов завод за чверть століття. В роки Великої Вітчизняної війни він обслуговував Південно-Західний фронт, перетворившись у пересувний авторемонтний завод. Після закінчення війни він знову «лікує» автомобілі для народного господарства. Завод є учасником Всесоюзної сільськогосподарської виставки.

З гордістю розповідають ветерани заводу про своє рідне підприємство. І нічого дивного немає в тому, що вони розповідають саме про завод, а не про себе: адже без заводу, з яким зв'язане життя, вони себе й не уявляють.

А є їм що про себе розповісти. Обидва вони — і Є. Головач і К. Проценко — передовики виробництва, обидва перевиконують норми на 300—400 процентів. Обидва вони нагороджені медалями «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.», «За оборону Сталінграда», «За перемогу над Німеччиною», а також медалями учасника ВСГВ.

Зараз тт. Головач та Проценко борються за впровадження на заводі почину бригади Миколи Мамая.

— Це, — говорить Євген Іванович, — дасть можливість збільшити випуск продукції, підвищити її якість, домогтися економії матеріалів, а значить — і зниження собівартості продукції.

Так відгукуються робітники 1-го Київського авторемонтного заводу на патріотичні діла кращих передовиків нашої країни, так йдуть в ногу з життям представники героїчного робітничого класу нашої країни.

К. ІВАНЕНКО.

Пристрасна закоханість у свою справу

З начальником механічного цеху виготовлення деталей Миколою Мусійовичем Томілло ми вперше зустрілися в кабінеті секретаря парторганізації заводу. Розговорилися.

Його життєвий шлях — це звичайний шлях простої людини, для якої всі шляхи в життя відкрила Радянська влада.

Після закінчення у 1933 році школи ФЗУ при авторемонтному заводі Микола Томілло залишається працювати на підприємстві слюсарем. Це були не просто роки оволодіння своєю спеціальністю — це була наполеглива робота над собою, над розширенням кругозору, над збагаченням загальноосвітніх знань. Було іноді дуже важко, але перемогли наполегливість, воля, кипуча енергія. Микола, не залишаючи праці на заводі, одночасно здобуває середню освіту у вечірній школі (причому, вчиться на «відмінно») і вступає на вечірній відділ механічного факультету політехнічного інституту.

Росте М. Томілло і як виробничник: бригадир слюсарної бригади, диспетчер монтажного цеху, старший диспетчер заводу — ось віхи на його виробничому шляху. Слід відзначити й те, що Микола Мусійович брав діяльну участь у громадській роботі, працював, зокрема, редактором заводської багатотиражної газети «Авторемонтник».

Війна примусила перебудовуватись, працювати по-новому. Весь заводський колектив евакуюється. Важко було всім, але особливо тим, кому довірялися сотні людей. Як начальник комплектувального (а потім монтажного) цеху т. Томілло постійно дбав про безперебійну роботу заводу, про оперативне виконання термінових завдань командування. Доводилося часто переїжджати, знову й знову починати все на новому місці, але весь колектив завжди з честю справлявся з завданнями партії, неодноразово завойовував перехідний Червоний прапор Державного Комітету Оборони СРСР.

Зразу ж після звільнення Києва від фашистських загарбників, у кінці 1943 року, завод повертається в рідне місто. Микола Мусійович Томілло, керуючи різними цехами заводу, день у день дбає за відбудову, за поліпшення якості продукції.

В останній час М. М. Томілло керує механічним цехом виготовлення деталей, який є передовим на заводі. Так, у 1957 році цех чотири рази займав перше місце і завойовував перехідний Червоний прапор заводу і двічі — друге місце. Цех зразковий і в розумінні культури виробництва — чистота, порядок і біля верстатів, і взагалі на всій території цеху.

І хоч зараз Миколі Мусійовичу вже за сорок, але вразили й нас його молодеча схвильованість у розмові про цех, про завод, його пристрасна закоханість у рідну справу, і стало на душі приємно і радісно, що в нас виросли такі люди.

П. ХРОПКО.

Товариш, керівник

Газозварка — спеціальність не з легких, але для Леоніда Архиповича вона стала улюбленою професією. Тут і щоденне напруження, і змагання з товаришами, і творчий запал. 25 років роботи здружили його з заводом, зріднили. Та й виросли, змінилися обоє невпізнанно! І якщо на місці колишніх авторемонтних майстерень виріс сучасний великий завод з найновішим устаткуванням, то Леонід Архипович (колись рядовий робітник) тепер — секретар парторганізації цеху ремонту деталей, депутат міськради.

Робота майстра на заводі, евакуйованому в період Вітчизняної війни на Схід, достойно оцінена державою — т. Белько нагороджений орденом «Знак Пошани» та медалями. Великих успіхів досяг Леонід Архипович! Адже 250—300 процентів виробітку — це значне трудове досягнення, добитися якого можна тільки напруженою, працею.

Святкуючи двадцятип'ятиріччя свого заводу, робітники можуть заслужено пишатися своїм товаришем і керівником.

П. ОРЛИК.

КАДРИ ВИРІШУЮТЬ УСПІХ СПРАВИ

Прийшов я на завод у 1931 році. Виробниче приміщення заводу складалося тоді з теперішнього монтажного і моторного цехів. Адміністративний корпус знаходився у напівзруйнованому приміщенні. Якість ремонту машин була низькою: повний ремонт машини проводився на одному місці; група людей (бригада) ремонтувала машину «на глазок». Відсутність кваліфікованої робочої сили затримувала роботу.

Постало питання про створення учбового комбінату.

З перших днів роботи мені довелося стати інструктором токарної групи; інструктором слюсарної групи був О. Зданович, який зараз працює в дефектирувальному відділі. Через відсутність приміщення для навчання заняття проводились у спеціально відведеному приміщенні на Червоній площі, а практичні заняття — на заводі.

Слід відмітити, що цей учбовий комбінат відіграв важливу роль у забезпеченні спеціалістами не тільки нашого заводу, але й інших; його випускники були направлені в гаражі і авторемонтні майстерні багатьох заводів України.

Чимало моїх колишніх учнів — токарів, слюсарів, фрезерувальників — тепер стали спеціалістами своєї справи. Це В. Сухенко, О. Андрієнко, І. Бурий і ін. Зараз вони передають свій досвід і знання іншим.

Незабаром я йду на пенсію, проте не уявляю собі життя осторонь заводського колективу і, безперечно, й надалі житиму його кипучим життям, й далі передаватиму свій досвід нашій талановитій молоді.

Й. БАРАНЧУК.

ПІКЛУЄМОСЬ ПРО ВИРОБНИЧНИКІВ

Успіхи, досягнуті заводом за 25 років у галузі технічного прогресу, політико-виховної і культмасової роботи, у поліпшенні побутових умов робітників заводу, є наслідком наполегливої роботи всього колективу під керівництвом партійної організації.

Виробнича діяльність заводського комітету — різноманітна, але особливо проявляється вона у розвитку соціалістичного змагання. Понад 640 членів колективу є передовиками виробництва. Вони беруть активну участь і у громадському житті нашого заводу.

Особливо великих успіхів домоглися передовики виробництва за 1957 рік. Робітники К. Проценко, Г. Гришанов, О. Лазаренко, В. Медведський виконали кожний понад три річних норми.

Десятки передовиків виробництва занесені на дошку пошани, у заводську книгу пошани, нагороджені почесними грамотами та значками відмінника соціалістичного змагання.

Важливою ділянкою роботи профспілкової організації є піклування про умови праці і життя робітників.

Завком веде роботу по оздоровленню робітників заводу. Велика увага приділяється житловому будівництву. У 1956 році був збудований п'ятиповерховий будинок з площею 1800 кв. м. Зараз силами наших робітників будується тридцятиквартирний будинок. Одночасно йде підготовка до будівництва другого такого ж будинку.

Грудневий Пленум ЦК КПРС поставив перед профспілками великі і важливі завдання. Наша організація повинна докласти всіх зусиль, щоб з честю виконати їх. Членам завкому слід приділяти більше уваги профоргам, передовикам виробництва; треба домагатися того, щоб наші соціалістичні зобов'язання були більш конкретними. Необхідно також більше займатися розповсюдженням передового досвіду. Профспілки одержали більші права по забезпеченню охорони праці і техніки безпеки. Треба повністю скористатися цими правами і зразково виконати свої обов'язки.

М. САМУСИК,
голова завкому.

Кадровий робітник заводу **Є. Подольський** працює контрольним майстром. Він — активний раціоналізатор.

Кадровик заводу **П. Пустовойтов** на своєму робочому місці. Він виконує норми на 200—250 процентів.

Л. Белько працює на заводі з 1932 р. За високу майстерність йому присвоєно звання «Кращий автогенщик м. Києва». Виробничу діяльність він поєднує з активною громадською роботою.

На фото (зліва направо): передовики цеху виготовлення деталей — комсорг цеху токар **І. Германчук**, майстер **М. Мінько**, фрезерувальник **М. Стриж** і штампувальник **В. Медведський**. Вони систематично виконують норми на 250—300 процентів.

Центр культури заводу

Будівництво нових цехів, збільшення числа робітників, культурні потреби людей, які працюють на заводі, вимагали створення свого, робітничого клубу. Організований він був у 1948 році.

Таким чином, історія клубу невелика, але за цей час при ньому створився хороший актив, проводиться цікава і змістовна робота.

Заводська художня самодіяльність займає перше місце в Подільському районі столиці. Заводський хор, що налічує до 60 чоловік, у 1954/55 роках займав перше місце в районі, а учасники самодіяльності Г. Гановський, О. Говердовська, Н. Музиченко, Н. Майорова та інші були удостоєні права виступати у Москві.

Міський огляд художньої самодіяльності, що проходив у грудні 1957 р., виявив здібності не тільки наших окремих виконавців, але й колективів. Ряд товаришів, а також духовий оркестр і хор нагороджені грамотами Подільського райвиконкому.

При клубі працюють гуртки: хоровий, духових інструментів, танцювальний, дитячий по класу фортепіано, баяністів та акордеоністів, а також гурток крою та шиття. В усіх цих гуртках беруть участь біля 175 чоловік.

При клубі регулярно читаються лекції і доповіді на різноманітні теми, провадяться вечори відпочинку. До читання лекцій залучаються члени Товариства для поширення політичних та наукових знань, а також активісти партійної, профспілкової та комсомольської роботи.

Хочеться, однак, відзначити ряд недоліків у роботі клубу. Перш за все треба вказати на відсутність масовості в художній самодіяльності. Чи нормальним є те, що в танцювальному гуртку беруть участь всього 10—12 осіб? І це в колективі, який налічує багато робітників та службовців!

Прикро говорити і про те, що змістовні, цікаві лекції відвідує дуже незначна кількість робітників.

Погані справи і з приміщенням для роботи гуртків: гуртківці повинні задовольнятися тільки однією кімнатою. Ми чекаємо, що дирекція заводу врахує наші труднощі і допоможе створити більш сприятливі умови для роботи.

Завдання нашої заводської громадськості — зробити клуб дійсно центром культури, куди з великою охотою йшов би кожний член нашого колективу.

М. ВАСИЛЕНКО,
голова правління клубу.

Використовуємо досвід передовиків

Значних успіхів досягли передовики нашого заводу, поєднуючи швидкісне і силове різання.

Під час роботи на великих швидкостях при збільшеній подачі розрив між машинним і допоміжним часом збільшувався. Скорочення допоміжного часу було новим резервом у справі підвищення продуктивності праці. Над цим почали замислюватися передові токарі цеху. Було подано багато раціоналізаторських пропозицій, спрямованих на скорочення допоміжного часу.

У той час особливо трудомісткими у виготовленні були деталі: ролики тормозних колодок, ресорні втулки і ін. Ці деталі і почав я виробляти на удосконалених верстатах.

На токарно-гвинторізному верстаті за зміну одержували 40 ресорних втулок або 80—100 роликів тормозної колодки, а на удосконалених виробіток зріс вдвоє.

Але й ці верстати не були високопродуктивними по своїй конструкції. Швидкість різання не перевищувала 30—40 метрів на хвилину.

Незабаром у цех прийшли вісті про досягнення токарів-новаторів Г. Боротковича, П. Бикова, В. Семінського і ін. Вони почали працювати на підвищених швидкостях різання — 500, 800, 1500, 2000 м/хв, а в окремих випадках швидкість різання досягла 3000 м/хв.

У травні 1955 року я, як представник заводу, був на Всесоюзній нараді працівників промисловості, яка проходила в Москві.

Звернення, прийняте на цій нараді до працівників промисловості, викликало нове творче піднесення серед робітників заводу. Особливо пожвавилась раціоналізаторська робота.

В оголошеному конкурсі раціоналізаторів та винахідників механічні цехи ремонту і виготовлення зайняли два перших місця.

Передовиків виробництва цікавлять питання не тільки підвищення продуктивності праці, але й питання економії матеріалів та ін. Наприклад, раціоналізаторські пропозиції С. Журавльова і В. Буркота по обсадці ступиць коліс під підшипник — замість розточки і виготовлення гільз, дають велику економію металу. Моя пропозиція по використанню придатних вінців з утильних блоків шестерень коробки зміни передач дала за 6 місяців біля двох тонн економії легірованої сталі.

Пропозиції раціоналізаторів слюсаря В. Бабича, токаря І. Чиродченка і інших принесли також велику користь заводу.

Г. ГРИШАНОВ.

У вільний від роботи час

Недавно при нашому гуртожитку був створений заводський тир, де щодня можна бачити робітників та службовців заводу — любителів стрілецького спорту. Але це не випадкові гості тиру. Тут проводяться змагання між командами цехів. Перше місце у зимових змаганнях зайняла команда розбірного цеху.

На заводі організовано і постійно діючі курси шоферів III класу. За 1957 рік підготовлено 34 шофери.

Робітники та службовці заводу беруть участь і в різноманітних спортивних секціях. Вони захоплюються футболом, волейболом, шахами. Волейбольна команда заводу зайняла перше місце на відкритті літнього сезону спортивного товариства «Буревісник», за що одержала вимпел, почесну грамоту, а члени команди були нагороджені персональними грамотами.

В. МОЙСЕЙКІН.

Заводська преса

Все виробниче і громадське життя заводського колективу протягом двадцяти п'яти років було підпорядковане єдиній меті — внести свій гідний вклад у розвиток соціалістичної Батьківщини.

Цій благородній справі служила і стінна преса. Орган громадських організацій заводу — стінгазета «Авторемонтник», що виходила раз на місяць, завоювала авторитет у колективі. Газета широко пропагувала передові досягнення перших п'ятирічок, закликала колектив до нових успіхів у праці, критикувала недоліки в роботі.

Розвиток заводу як промислового підприємства, ріст партійної організації, розгортання соціалістичного змагання в його нових формах зробили вузькими рамки газети. Ось чому в 1937—1938 роках рішенням партбюро заводу було створено багатотиражну газету «Авторемонтник».

Звільненим редактором газети був М. Томілло, який зараз працює начальником цеху виготовлення деталей.

У роки Вітчизняної війни в цехах випускалися «Бойові листки», що прославляли бойовий і трудовий героїзм нашого заводу, закликали до більш високих показників праці в ім'я перемоги.

Після повернення в Київ на заводі знову, раз на місяць, почала виходити газета «Авторемонтник», а в цехах — стіннівки. З 1948 року випуск газети став щотижневим.

Робітники з різних питань зверталися до газети і завжди одержували правильне роз'яснення, вичерпну відповідь. Під рубрикою «Слідами наших виступів» та «Нам пишуть» в газеті друкувалися злободенні матеріали.

Особливо дійовим і гострим був сатиричний відділ газети.

Зараз стінна газета має хороший штат змінних редакторів. Вони по черзі готують випуск. Це товариші М. Калиниченко, А. Гельман, А. Гуревич, Ф. Торчинська, В. Кауров, П. Піддубний, М. Слуцький, М. Ульянов і інші.

Звичайно, є ще багато недоліків у роботі заводської газети, а також і стіннівок. Так, недостатньо ведеться робота з робкорівським активом, мало робкорів, не завжди якісним буває художнє оформлення газет.

Сьогодні, у день свого двадцятип'ятиріччя, колектив заводу може з гордістю сказати: «Так, наша газета дійсно всі роки допомагала нам, була пропагандистом, агітатором, колективним організатором».

А. ЗІНГЕР.

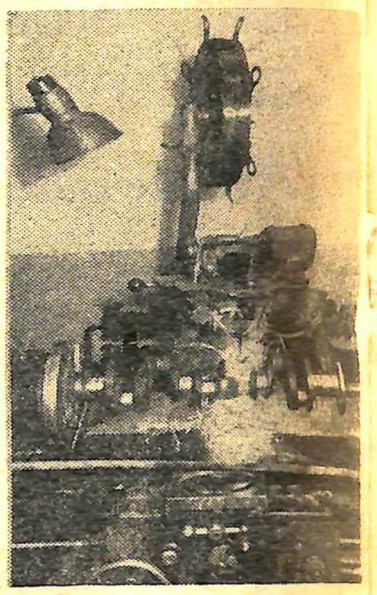

Наприкінці 1957 р. запроваджено у виробництво високопродуктивну електроімпульсну наплавку зношених шийок колінчастого вала.

На знімку: верстат для наплавки.

АВТОРЕМОНТНИКАМ

Заводу нині — двадцять п'ять!
Тих місць подільських не пізнать;
Де болота колись були,
Тепер машини загули.

Бажаєм вам, робітники,
Здоров'я, щастя у житті;
Хай будуть славними завжди
Робочі руки золоті!

М. Надбужанський.

ПРИВІТ

Літом, зимою, в дощ, завірюху
Зміни чергуються — плине народ,
В чіткому ритмі, друже, послухай:
Дише завод.

Так, чверть століття — велична дата,
Юності зоряний час.
В нашу епоху — горду, крилату
Жити якраз.

Зримими стали дні комунізму,
Кріпне в майбутнє політ,
Авторемонтники! Рідна Вітчизна
Шле вам привіт.

О. ПЕТРИК.

В. ВОЙТКО

БУРЕМНИЙ, РЕВОЛЮЦІЙНИЙ СІЧЕНЬ!

У серцях трудящих Радянської України завжди буде жити пам'ять про героїв, які в січневі дні 1918 року піднялися на збройну боротьбу проти націоналістичної Центральної ради.

Першими повстали проти буржуазної Центральної ради робітники героїчного Арсеналу.

В приміщенні, де зараз міститься наш інститут, 15(28) січня 1918 року відбулося засідання Київської Ради Робітничих депутатів, про що свідчить меморіальна дошка біля входу в інститут:

«Тут 15 січня 1918 року відбулося об'єднане засідання Київської Ради Робітничих Депутатів і Фабзавкомів, що оголосило озброєне повстання проти Центральної Ради».

Пізно ввечері після цього засідання до Арсеналу почали прибувати повсталі робітники і селяни з усіх кінців міста. На заводі було створено Ревком і Військовий штаб для керівництва збройним повстанням.

Верховоди націоналістичної контрреволюції все робили для того, щоб підірвати революційний дух солдатів Київського гарнізону. Центральна рада навіть видала спеціальний універсал про висилку з України всіх солдатів-росіян. Але цьому наказу не підкорилися революційні солдати. Навпаки, солдати-українці звернулися із закликом до своїх російських братів не йти на провокацію Петлюри, а разом, спільними силами виступити проти Центральної ради.

Збройне повстання почалося 29 січня. Цитаделлю революції став Арсенал. Тому війська націоналістів були повністю кинуті на придушення арсенальського повстання. Уже вдень 29 січня бої набрали надзвичайно запеклого характеру. Жовтоблакитники вели атаки на Арсенал одночасно з трьох боків, намагаючись оточити арсенальців, але зустрічали запеклий опір. Тільки на другий день військам націоналістів удалося оточити завод. Проте арсенальці не складали зброї. Шість днів героїчно билися вони з переважаючими силами петлюрівців. Але сили були нерівними. 4 лютого озвірілі бандити вдерлися на завод.

Пліч-о-пліч з героїчними робітниками Арсеналу за владу Рад мужньо билися солдати авіапарку, водники Подолу, деревообробники Деміївки та інші.

Незабаром до Києва надійшли радянські військові з'єднання, які разом з повсталими робітниками і солдатами вигнали жовтоблакитні банди з Києва. Над містом знову замайорів Червоний прапор Радянської влади. В боях за владу Рад у Києві невмирущою славою вкрили себе революціонери Андрій Іванов, Юрій Коцюбинський, Василь Боженко, Олексій Сивцов, Олександр Горовіц, якого націоналісти схопили під час блокади Арсеналу і по-звірячому закатували.

Нечувані чудеса героїзму в боротьбі за свою народну владу проявили рядові робітники і солдати — сотні і тисячі невідомих героїв. Величезну допомогу в боротьбі з Центральною радою подав Україні російський народ, сини якого, не шкодуючи свого життя, йшли в бій, щоб забезпечити торжество радянської революції на Україні.

Сорок років віддаляють нас від тих буремних січнево-лютневих днів, коли український народ із зброєю в руках розгромив внутрішню і іноземну контрреволюцію і разом з усіма народами нашої Вітчизни міцно став на шлях соціалістичного розвитку. Тепер соціалізм у нас збудований; руками радянських людей зводиться чудесна будова комунізму. Справа, за яку боролися наші старші товариші, перемогла безповоротно.

Редактор В. ВОЙТКО.

БФ 03464. Адреса редакції: м. Київ, бульвар Шевченка, 22/24, тел. 5-21-21, дод. 43 Друк. КДПІ, Франка, 44. Зам. 85.